

Tisza István volt az, akit a koalíció, mikor kátyuba jutott, segítségül hitt és aki egy még el nem felejtett audiencián a koalíciós uralom fentartását javasolta a királynak. A király egy darabig meg is fogadta Tisza tanácsát, végül azonban, 1910. január elején mégis megbizta Lukács Lászlót a kibontakozás előkészítésével és egy új kabinet megalakításával. De Tisza István gróf még akkor is hűséges támogatója maradt a koalíciós többségnek.

Mindenesetre azt mutatja mindez, hogy leghelyesebb letenni minden agresszivitásról. Hiszen a munkapártnak ugysem kell agresszívnek lennie, mert az ellenzék ugyanis legyőzött, megkötözve hever lábai előtt. Az ellenzéknek pedig, menél inkább hiszi azt, amit állít, hogy tudniillik az ellene alkalmazott rendszabályok az országnak ártanak, annál inkább kellene minden ilyen rendszabályt fölöslegessé tennie, békés hurokat pengetnie, a helyett, hogy az agresszivitás bunkóit próbálja emelgetni. Mert hitünk szerint az országnak most az kell, hogy béke legyen és vége legyen az agresszivitásnak, mely általános gyűlölködésre és kölcsönös igazságtalanságokra vezet.

A békéscsabai választás. Megirtuk, hogy a Kristóffy József lemondásával megüresedett békéscsabai választókerületben a parasztpárt Vátsznyi Vilmos javaslatára Perjusz Lajost, a Világ felelős szerkesztőjét és az Ujságírók Egyesületének főtákarát jelölte demokrata programmal. Perjusz jelöltségét az összes ellenzéki körökben rokonszenvvel fogadták. Támogatására az ellenzék vezetői közül többen leutaznak a kerületbe. A választás hétfőn lesz.

Döntés készül a vizorák ügyében.

— Bizalmas értesítés a városhoz. —

(Saját tudósítónktól.) Közel két esztendő óta vajudik a vizorák kérdése. A vízprobléma, amely az állandósult vizinizériákból fakadt, hónapokon keresztül folyton zaklatta a közönséget és a megoldásnak annyiféle módja került felszínre, hogy csak hosszas bizottságosdizás után sikerült a tanácsnak az egyik mellett megállapodni. Közel két esztendeje, hogy a tanács a vizinizériák radikális orvoslására a vizorák behozatalát mondotta ki egyedül célravezetőnek és ezt a határozatát a múlt év őszén a közgyűlés elé is terjesztette, amely elvben csatlakozott hozzá és utasította a tanácsot, hogy a mérnökséggel részletes elaborátumot dolgoztasson ki a vizorákról. A közgyűlés elvi határozatát *jóváhagyta a miniszter is.*

A mérnökség néhány hónap múlva elkészült a tervekkel és költségvetésekkel, amelyeket a tanács, mielőtt döntött volna rólok, szakbizottságok elé utalt. A szakbizottságok igen alaposan meghányták-vetették a kidolgozott javaslatokat és abban állapodtak meg, hogy *a vizoráknak minden lakásba való kötelező beállítását javasolják és azt, hogy a vízdíjakat ne a háziurak, hanem a lakók fizessék,* amivel elkerülhető lesz, hogy a lakókon több vízdíjat hajtsanak be, mint amennyit fizetni tartoznak.

A tanács ez év tavaszán ugyanilyen értelemben terjesztette a közgyűlés elé a részletes elaborátumot. Ekkorra azonban a közhangulat — mint mondani szokás — alaposan ki volt készítve a vizorák ellen. Több városatyá ugyanis arra a tapasztalatra jutott, hogy a vizorákkal a vízhiányon segíteni nem lehet, mert nem ott van a hiba, hogy a lakók pazarolják a vizet, hanem ott, hogy *nincs víz.* Második vízműtelep és több új ártézi kut kell, hangoztatták több oldalról és a tanács, mielőtt a vizóra-javaslatot a közgyűlés elé terjesztette volna, ki is küldött egy bizottságot Szolnokra, hogy az ottani vízműtelepet tanulmányozzák és tapasztalataikról részletes jelentésben számoljanak be.

Az eredmény az lett, hogy a szolnokihoz hasonló vízműtelep Szeged viszonyai között nem elégítené ki a kívánalmakat és amellett még sokat rá is fizetne a város. Ilyen körülmények között a tanács ma bátrabban vitte a közgyűlés elé a javaslatot, a közgyűlés azonban a tanács legnagyobb meglepetésére, még a javaslat érdemleges tárgyalásába se ment bele, hanem kerekén *elutasította azt.*

Minthogy a vizinizériák napirenden voltak, valamit mégis kellett tenni. Néhány hétre rá léptette életbe a tanács azt az intézkedést, amely szerint a vízvezetékét éjjel után reggel fél öt óráig az egész városban elzárják és ez az intézkedés helyesnek is bizonyult. A vízhiány megcsappant és a mérnökség kimutatása szerint naponként jóval nagyobb mennyiségű víz állt a közönség rendelkezésére, mint azelőtt.

Közben aztán várták, hogy a belügyminiszter döntsön a vizorákról hozott közgyűlési határozat dolgában. A tanács azzal vigasztalta magát a hosszas és látszólag kárbavesztett fáradozásáért, amit a vizorák behozatala érdekében fejtett ki, hogy a miniszter aligha lesz olyan következtetlen, mint amilyen a közgyűlés volt és a vizorák ügyében hozott első elvi határozatához híven, most is ugyanerre az álláspontra fog helyezkedni és a második lezavazó közgyűlési határozattal szemben egyszerűen — ráparancsolja a városra a vizorák kötelező beállítását.

Ez év őszén jelezték is ezt a belügyminisztérium közegészségügyi osztályából. Nem kifejezetten, de azt lehetett kivenni a leiratból, hogy ugyanis a vizorák beállításával kell majd megoldani az örökösön kísértő vizinizériákat. A szegedi állami szemkórház vizinizériáiról volt szó, amelyek abban nyilvánultak, hogy a vízvezeték éjjelenként való elzárása miatt a betegeknek éjjel nem volt vizük. A szemkórház igazgatója erre fölirt a közegészségügyi felügyelőhöz, hogy viztartányt kell beszerezni a szemkórház részére, a közegészségügyi felügyelő pedig azt válaszolta a leiratában, hogy a viztartány beszerzése fölösleges, mert mihamarabb *ugyis dönt a miniszter a vizorák kötelező beállításának dolgában.*

— mormogta Maximilien — de bevallom, hogy arra számítottam, hogy egy kicsit mulatni is fogok az uton. Annál inkább, mert azt hiszem, hogy a határon túl megszűnik az erkölcs.

— Albánia után az antik világgal fogunk érintkezni, — folytatta Gosseline. — Egész Indiáig kellene mennünk, amelyet valódi anyánkul tekintek, de ez tulságosan messze van. Megelégszünk tehát Görögországgal, ahol egész közel leszünk. A görög csoda az egyetlen, amiben hiszek.

— Szívesen meglátogatom Görögországot, — nyögte Maximilien, — de ott van társaság? Vannak asszonyok?

— Azután majd valami fölfedezést teszünk, azaz, hogy úgy teszünk, mintha tudományos kutatásoknak adtuk volna át magunkat.

— Fájdalom, uram, ne nehezteljen meg érte, de bármily fényes társalgó is ön, attól félek, hogy egyedül önnel szörnyen unatkozni fogok. Ismeri szokásaimat. Miért nem figyelmeztetett előre? Egy kis barátnőmet hoztam volna magammal.

— Nagyon terüinkre lett volna később, mert hiszen miután a politikát, a civilizáció forrását és a terra incognita fiziognómiáját tanulmányoztuk, a szerelmet is tanulmányoznunk kell, abban a formájában, amit még nem ismerünk.

Maximilien felsőbbbseges mosollyal nézett rá, mint oly valaki, aki ebben a dologban újat már nem találhat.

— A szerelemmel is úgy van, mint a világhörüllé uttal, — szölt Gosseline — nem szükséges minden kalandon keresztülvergődnünk, elég ha egy kalandunk lesz, de egy hatalmas, amely magába foglalja a többi, mind a gazdag és változatosságban. Azt hiszem, erre azokban az apró olasz városokban akadunk majd, amelyeket Stendhal olyan különösen irt le. Mielőtt visszatérnénk Franciaországba, oda-megyünk s addig maradunk ott, amíg ez önnek és nekem szükségesnek fog látszani.

— Uram, — felelte Maximilien — már szeretnék itt tartani!

Gosseline nevetett.

— Kezdetnek, azt mondják, az albán nők igen kellemesek.

— És könnyelműek is?

— A kettő együtt jár, — felelte Gosseline.

— És mi csak holnapután érünk oda!

— Ki mondja önnek, hogy az Orient Expresszen nincsenek kellemes és könnyelmű asszonyok? A Gondviselés mindenütt megnyilatkozik.

— Megnézem, — felelte a fiatal márki határozott hangon.

Leugrott ágyáról s habár pyjama volt rajta, végigszaladt az egész vonaton, de csak két laposmellé németet látott, szomorú lett s így szólt visszatérve barátjához:

— Uram, azt hiszem, hibát követtünk el: nem kellett volna elhagyni Párist. Ön számtalanszor mondta nekem, hogy le kell főznöm Hubert unokafivéremet, aki az idősebb ágat képviseli a családban. Nos, legalább huszonöt-szor sikerült tőle ellopnom a szeretőjét és most szabadon hagytam neki a vásárt, amíg itt ülök a vonaton! Mindannyian elfelejtene, ha oly soká maradok távol!

— Ez nem fontos körülmény, — mondta az okos Gosseline. — Mihelyt hazamegy, elfelejtik, hogy valaha is távol volt. Ami pedig Hubertet illeti, legyen róla meggyőződve, hogy még sokkal több szeretőjét el fogja csábítani, mint eddig tehetette.

— Azt hiszi? — kérdezte elgondolkodva Maximilien.

— Nem engedném meg magamnak a pillanatnyi kétélyt sem e fölött.

— Uram, — szölt Maximilien — én már szeretnék ismét otthon lenni!

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt kaphatók, esetleg részletfizetésre is,